

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Mereväelase naine

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Navy Wife
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Kadi Möldri
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2003 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04394721
ISBN 978-9949-82-755-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ÜKS

VENNA tühjas korteris akna juurde astunud, jäi Lindy Kyle seisma ja lasi väsinud pilgul Seattle'i kesklinnal peatuda. Terasdžunglile oli laskumas videvik ja pilvelõhkujate hiiglaslikud varjud langesid üle maalilise rannajoone betoon-džunglisse. Teistsuguses meeleolus olnuks Lindy enese ees avanevast detailiderohkest ilust lummatud, praegu aga mitte.

Seattle, nagu Steve oli väitnud, oligi kena linn. Sinna saabudes oli Lindy olnud nii keskendunud korteri aadressi ja oma Volkswagen Rabbitile sobiva parkimiskoha leidmisega hoonetagusel platsil, et tal polnud mahti midagi ümberringi tähele panna.

Nüüd ohkas ta enda ees avanevat panoraami vaadates. „Olengi kohal,“ ütles ta, peamiselt selleks, et oma häält kuulda. Tal olid ühe lääneranniku suurlinna suhtes suured ootused. Ta tundis end nagu võis end aastaid tagasi tunda sissерändaja, kes seilas New Yorgi sadamasse uue eluviisi otsinguil ja minevikuahelaist vabanemise lootuses. Lindy oli samuti olnud kinni mure ja kurbuse ahelais.

Ta võttis dramaatilise poosi, teeseldes Vabadussammast, parem käsi kõrgele üles sirutatud, justkui põlevat tõrvikut hoidmas, vasak tugevasti kujuteldavaid kivitahvleid oma haardesse surumas. „Okei, Seattle, kus on su väsinud, vaesed, allasurutud massid, kes igatsevad vaba hingamist.“ Lindy neelas alla nuuksatuse ja tõrjus pisarad tagasi. „Seattle, too leevendust mu hirmule. Too selgust mu meeltele.“ Ta lasi kätel langeda ja neelas alla kurgus paisuva klombi. „Ravitse mu südant,“ lisas ta katkendlikul sosinal. „Palun, ravitse mu südant...“

Ragisevalt välja hingates langetas ta käe ning tunnistas, et see on liigne lootus – isegi selliselt kohalt, mis oli kunagi saanud kõige elamiskõlblikuma linna tiitli Ameerika Ühendriikides. Liigagi palju tahta.

Äkitselt, tundes end kurnatuna, võttis Lindy kohvri ja suundus mööda kitsast koridori kahe magamistoa poole. Ta avas esimese ukse ja hindas tuba. Pooleldi avatud kapist paistis korralik tavariiete rida, need rippusid seal kena ning puhtana. Kummutil seisis paar raamitud pilti, kuid Lindy ei pööranud neile tähelepanu. See pidi olema tema venna korterinaabri Rush Callaghani magamistuba. Mõlemad mehed olid parajasti merel kuuekuulisel teenistusel. Steve oli ohvitser allveelaeval Atlantis kusagil Vaiksel ookeanil, hoides jumalat, isamaad ja Ameerika lippu. Lindyl polnud õrna aimu, kus Rush asus ja see ei huvitanudki teda. Mehed ei olnud antud hetkel tema meelisteema.

Ta sulges magamistoa ukse ja suundus edasi järgmisse tuppa. Kummutisahtel oli lahti jäetud, eri paaridest sokid üle

serva ripnemas. Kogukad sviitrid lohakalt üle kapiserva ning jalanõud põrandal hunnikusse heidetud.

„Kodu, kallis kodu,“ ütles Lindy õrnalt naeratades. Ta armastas oma venda väga ja kuigi too oli peaaegu kümme aastat temast vanem, oli Lindy lapsepõlv täis mälestusi venna vaimukusest ja soojusest. Lindy pani kohvri ülestegemata voodile, avas selle ning võttis Steve'i kirja. „Tule Seattle'isse,“ oli too oma lohakas käekirjas kritseldanud. „Unusta minevik ja alusta uut elu.“ Steve'il oli valukogemus varnast võtta, seda Lindy teadis, ning ta usaldas venna arvamust. Vend oli lahutusega kaasneva hingelise trauma üle elanud ja paistis, et ta tuli sellest küpsemana välja.

„Sa näed ise, kumb on minu magamistuba,“ jätkus Steve'i kiri. „Ma ei mäleta, millal ma viimati linu vahetasin, nii et ehk tahad seda ise teha, enne kui pikali viskad.“

Pikali viskamine kõlas tõepoolest kutsuvalt, mõtiskles Lindy, ja vajus ohates ülestegemata voodi servale.

Kuigi tal olid Steve'i sõnad peaaegu peas, luges Lindy kirja veel kord otsast lõpuni läbi. Puhtad linad on koridorikapis, seletas vend, ja Lindy kavatses vooditegemise niipea käsile võtta, kui asjad on lahti pakitud. Pesumasin ning kuivati asuvad väikeses pesuruumis, kuhu saab köögi kaudu, jätkus kiri.

Kui ta lugemise lõpetas, pani Lindy Steve'i juhised kummutile. Ta tõmbas linad voodilt, viis voodiriided pesuruumi ja lülitas pesumasina sisse.

Telefonihelin katkestas ta mõttelõnga ja suuril silmil tõstis ta käe südame kohale, jahmatatus tormas lainetena temast üle.

Telefon helises veel kord, enne kui ta otsustas vastata.

„Halloo?“

„Lindy, ema siin.“

„Oh, tere, ema.“ Lindy naeratas oma vanemate kombe peale end tutvustada. Ta tundis ju pereliikmete hääled lapsesest saati ära.

„Ilmselt oled kenasti kohale jõudnud. Kullake, sa oleksid pidanud helistama – me muretseme isaga.“

Lindy ohkas. „Ema, ma astusin uksest sisse vaevalt kümne minuti eest. Kavatsesin helistada, kui olen midagi hamba alla saanud.“

„Kas autoga oli kõik korras?“

„Jah.“

„Hästi.“ Ema kostus rahunevat.

„Kõik on hästi – täpselt nii nagu ma ütlesin,“ lisas Lindy.

„Kuidas rahaga on?“

„Ema, ma saan suurepäraselt hakkama.“ Kerge liialdus, kuid Lindy ei olnud ju meeleheitel – vähemasti mitte siis, kui ta leiab üsna pea töökoha. Tööprobleemi lootis ta hommikul esimese asjana korda ajada.

„Rääkisin sinu onu Henryga Kansas Citys ja ta ütles, et võiksid mõelda Boeingusse kandideerimisele... sellesse lennufirmasse. Ta ütleb, et seal otsitakse alati mõnd kutselist arvutitundjat.“

„Tegelen sellega kohe,“ vastas Lindy, pingutades, et emale heameelt teha.

„Anna meile teada, kui oled midagi leidnud, eks?“

„Jah, ema. Ma luban.“

„Ja ära pelga raha küsida. Su isa ja mina...“

„Ema, palun ära minu pärast muretse. Ma saan väga hästi hakkama.“

Ema tõi kuuldavale pika ja mureliku ohke. „Ma ju muretsen sinu pärast, kallike. Sa oled nii kohutavalt õnnetu olnud. Seda ei oska öeldagi, kui pettunud me isaga selle sinu noormehe pärast oleme.“

„Paul ei ole enam minu.“ Lindy hääl värises veidi, kuid ta pidi selle aeg-ajalt välja ütleva, et endale seda tõsiasja meenutada. Neli aastat oli ta kõik oma mõtted tulevikust sidunud Pauliga; ilma temata tundus, nagu oleks üks suur osa Lindyst endast kadunud.

„Nägin hiljuti tema ema ja ma ei salga, et vaatasin päris hea meelega temast mööda,“ jätkas Grace Kyle rohkemgi kui vaid kerge nõrdimusvirvendusega.

„See, mis juhtus Pauli ja minu vahel, ei ole proua Abramsi süü.“

„Ei. Aga selge on see, et ta ei kasvatanud oma poega õigesti – kuna too suutis sulle midagi nii sobimatut ja põlastusväärset teha.“

„Ema, kas me võiksime Paulist rääkimise lõpetada? Igaveseks?“ Isegi tema nime mainimine tekitas teravat valu, ometi ihkas osa temast ikka veel uudiseid selle mehe kohta. Lindy vandus, et kunagi vaatab ta tagasi neile jubedatele kuudele ja naeratab selle mälestuse peale. Kunagi, võibolla. Aga mitte praegu.

„Lindy, loomulikult ei räägi ma Paulist, kui sa ei taha. Olin pealetükkiv – anna andeks, kallike.“

„Pole hullu, ema.“

Järgnes lühike pingeline vaikus. „Sa hoiad ikka meiega kontakti, eks?“

„Jah,“ vastas Lindy ja noogutas. „Ma luban.“

Mõni minut veel reisiuudiseid vanematele ja siis pani Lindy telefoni ära. Pesumasin tema selja taga hakkas tsentrifuugima ning ta heitis pilgu üle õla. Niisugune just oligi viimasel ajal tema maailm, justkui oleks ta läbi pesumasina lastud. Küsimus oli vaid selles, kas ta tuleb sellest välja kiiresti kuivavana ja kortsudeta.

RUSH Callaghan seisis USA laeva Mitchelli sillal, binokkel tugevasti peos. Ta peatus, et tõmmata sisse rasket soolast õhku ja lasi selge puhta hõngu kiitva ohkega välja. Pärast kolme pikka teenistuskuud kaldal puhus avameri talle jälle elu sisse. Ta tundis end vabalt, lõpuks ometi kodus, kui hii-gelsuur 1,092 jala pikkune lennukikandja parajasti Puget Soundist laia rada välja lõigates Vaikse ookeani põhjaosa tumerohelistesse vetesse suundus. Rush oli rohkemgi kui rõõmus. Poisikesest peale oli ta ära tundnud, et tema saatus peitub maailma merede vahutavates vetes. Ta oli merel sündinud ning oli sestpeale teadnud, et sinna ta kuulubki, et seal tunneb ta end päriselt elusana.

Rush oli oma elu merele pühendanud ja meri oli saanud tema armukeseks. Meri oli sageli riiakas ja mõistusevastane, kuid Rush ei oleks midagi muud tahtnud. Õrn briis kandis endaga jahedat rahustavat udu. Selle piserdus tuli Rushile nagu õrn naise sõrmede hellitus, kes sõrmitseb tema juukseid ja surub oma keha tema vastu. Rush naeratas selle kujuka pildi peale, ta tundis oma kallimat hästi. Ta tervitas meest leebelt taas teda oma embusse haarates, kuid Rushi ei olnud lihtne haneks võtta. Tema kallim oli heitlik. Mõnel teisel

korral, ilmselt õige pea, laksatab ta mehele justkui piitsaga, ning virutab talle näkku külma, läbilõikavat tuult ja vihma. Mere jäised sõrmed salvavad teda raevukalt. Pole ime, mõtles Rush, et ta on hakanud merd oma armsamaks pidama, kuna meri esines selles rollis sageli.

Kui Mitchell oli kaheksateist tunni eest Bremertoni laeva-tehasest väljunud, polnud Rushil midagi siduvat kaldale jäänud. Ei naist, kallimat, ei midagi peale Seattle'i korteri, kus ta hoidis oma maist vara. Ta ei igatsenud luua mingeid sildu, mis teda maismaaga seoks. Ta oli oma karjääri jooksul varakult selgeks saanud, et naine ja perekond ei olnud tema jaoks. Kui maailma mered on tema armuke, siis merevägi on tema abikaasa. Oli olnud aeg, mil ta lootis oma elu jagada, nüüd enam mitte.

Kiire vihane sõnavahetus ja sellele järgnev kaasohvitser Jeff Dwyeri põlgusepurse köitis Rushi tähelepanu ning ta langetas binokli.

„Mis viga?“ küsis ta, kui Jeff tema juurde sillale jõudis.

Jeff surus huuled kokku ja noogutas. „Kapten käskis just tagasi pöörata.“

„Mida kuradit?“ Rush tundis kuuma vihasööstu end läbiivat. „Miks?“

„Katapultidel on midagi viga. Nagu selgus, tehnikutel puuduvad vajalikud varuosad, et neid parandada.“

Rush vandus endamisi. Katapulte kasutati Hawkeyede, Intruderite, Tomcatide ja muude lennukite lendusaatmiseks lennukikandja stardirajalt. Need olid eluliselt tähtsad mistahes ülesande täitmisel merel.

Õnneks eskadronid, mis tulevad kahelt läänerranniku mereväe lennuväljalt – sada lennukit oli kavandatud Mitchelliga